KABARIK SAÇLI PRENSES
(En büyük güç, kendin olmaktır)

Ayşe Mesci

17 Kasım 1986'da Ankara'da doğdu. İlköğrenimini doğum yeri olan Ankara'da; ortaokul, lise ve lisans eğitimini ise Sivas'ta tamamlayarak İşletme Bölümünden mezun oldu. Yedi yıl boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadı. Farklı kültürleri ve yaşam tarzlarını tanıma imkânı bulduğu bu yıllarda, iki çocuğunu kucağına aldı ve çeşitli alanlarda eğitimler ile sertifika programlarını tamamladı.

Okumak ve yazmak hayatı boyunca hep en büyük tutkusu oldu. Farklı coğrafyaların kazandırdığı zengin bakış açısını hayal gücüyle harmanlayan yazar; hikâyelerini hayatın içinden anlarla birleştirerek çocuklarından aldığı ilhamla yazmaktadır.

Edebiyat yolculuğuna çocuk hikâyeleri ve fantastik kurgular üreterek devam eden yazar, şimdilerde ailesiyle birlikte Giresun'da yaşamakta, kelimelerin ve düşlerin peşinden gitmeyi sürdürmektedir.

KABARIK SAÇLI PRENSES

(En Büyük Güç, Kendin Olmaktır)

AYŞE MESCİ

HECE GENÇ

Bana ilham veren o güzel saçların sahibine,

biricik kızım Nil Duru'ya...

İÇİNDEKİLER

Sisin İçindeki Meşale / 9
Sırlı Başlangıç / 13
Bere Altındaki Prenses / 33
Saçların Fısıltısı / 47
Okul Gezisi Macerası / 54
Unutulmuş Masal / 64
Cesaretin İlk Teli / 74
Sıcak Bukleler İyiliğin Işığı / 81
Işığın Kürsüsü / 85
Cesaretin Tacı / 90

Sisin İçindeki Meşale

Görüş mesafesi sıfıra inmişti. Süt beyazı sis, ormanın eski ağaçlarını birer gölgeye dönüştürürken Peri, ciğerlerine dolan rutubetli soğuğu hissedebiliyordu.

Arkadaki o paslı, yosun tutmuş, demir kapı büyük bir gürültüyle kapandığında sınıf arkadaşlarının çığlıkları sisin içinde boğuk yankılar bıraktı.

"Elif! Elif, neredesin?" diye bağırdı Peri. Sesi, boğazına düğümlenen hıçkırıkların ve göğsündeki vahşi çarpıntının arasında kırılıp döküldü.

Korku, insanın en zayıf noktasını bulup oraya yerleşirdi. Peri için bu nokta, başındaki pembe yün berenin tam altındaydı. Bir anda saç diplerinde o tanıdık karıncalanmayı, her zamankinden daha güçlü hissetti. Önce hafif bir sıcaklık ardından saçlarının arasında uyanan binlerce huzursuz arının kıpırtısı...

Saçları, berenin sıkı örgülerine sığmıyordu. Berenin dikişlerinin zorlandığını, yün iplerin gerildiğini duyabiliyordu. Sanki saçları dışarıdaki karanlığı sezmiş ve ona meydan okumak için sabırsızlanan canlı bir varlığa dönüşmüştü.

"Hayır, hayır... Şimdi değil," diye fısıldadı Peri, elleriyle beresine sımsıkı asılarak. "Lütfen şimdi olmaz!"

Ama saçları onu dinlemiyordu. Sisin içinden, sadece çocukların duyabildiği o tekinsiz fısıltılar yükselmeye başladığında Peri'nin beresinin dikiş aralarından sızan altın sarısı ışık, karanlığı yaran keskin bir bıçağa dönüştü. Işık o kadar parlaktı ki yün berenin pembe rengini sıcak bir gün batımı kızıllığına çevirdi. Arkadaşları korkuyla geri çekilirken fısıltılar bir anda yerini derin bir ürpertiye bıraktı ve sisin bağrında dağılıp gitti.

Herkesin gözü Peri'nin üzerindeydi. O meşhur, kimsenin neden taktığını anlamadığı pembe berenin altından yayılan bu efsunlu parıltı, sise hükmediyordu. Peri ise yerin dibine girmek istiyordu. Farklı olmanın o ağır yükü omuzlarına binmişti.

Tam o sırada vadiden yukarıya doğru hırçın bir rüzgâr koptu. Rüzgâr, Peri'nin tüm direnişine rağmen bir el olup uzandı ve o koruyucu zırhı, yani pembe bereyi çekip aldı.

Peri'nin elleri boşlukta kaldı. Başını kapatmaya vakti olmamıştı.

Saniyeler içinde o kabarık, ele avuca sığmaz bukleler serbest kaldı. Ancak bu kez sadece asi birer kıvrım değillerdi; her bir saç teli, saf altından çekilmiş ince sırmalar misali göğe doğru şahlanıyor, etrafa binlerce nur tanesi saçıyordu. Orman, Peri'nin başının üzerindeki bu dev meşaleyle bir anda aydınlandı.

"Peri..." diye mırıldandı öğretmeni, hayretle elindeki feneri yere düşürerek. "Sen... Sen nesin böyle?"

Peri gözlerini sımsıkı kapattı. Kaçmak istiyordu ama ayakları toprağa mühürlenmişti. İçindeki ses, annesinin yıllardır ona anlattığı koruyucu masalları hatırlatıyordu. Ama artık saklanacak bir kuytu kalmamıştı. Işık her yeri sarmıştı ve bu ışık; karanlığın yüzünü aydınlatmakla kalmıyor, Peri'nin sakladığı tüm sırları da ortaya döküyordu.

Işığın bu kadar güçlü parlaması boşuna değildi; çünkü bu görkemli kabarıklık aslında yıllar süren sessiz bir bekleyişin, kalbe gömülmüş o derin hasretin görünür olan yankısıydı. Peri, zihninin derinliklerinde ışığın kaynağına doğru çekilirken zamanın tozlu sayfaları tersine esen bir rüzgârla geriye hızla sarılmaya başladı. Işık gitgide berraklaşıp bembeyaz bir tül olup etrafını sardı; ormanın hı-

şırtısı dindi, kuş sesleri uzaklaştı. Her şey, o ışıltılı buklelerin henüz bir rüya bile olmadığı, derin bir sessizliğe bürünmüş o ilk güne; dünyaya gözlerini açtığı o loş odaya kadar geriledi.

Yolculuğun başladığı o gün, aslında şu anki göz kamaştırıcı ve mucizevi hâlinden çok uzaktı...

Sırlı Başlangıç

Sessizliği bölen o ilk, cılız ağlayışla birlikte her şey değişti. Ilık bir sonbahar günüydü; gökyüzünü beyaz, pamuksu bulutlar kaplamıştı ve rüzgâr, yaprakları ağır ağır savuruyordu. Pencereden süzülen gün ışığı, hastane odasını güneşin saf tonlarına boyadı. O an, pembe yanaklı bir kız bebek dünyaya gözlerini açtı. Odanın içi, nereden geldiği anlaşılmayan belirsiz bir aydınlıkla dolup taştı.

Bebeğin cildi gül yaprağı yumuşaklığında, yanakları taze bir şeftali rengindeydi. Minik elleri yumruk olmuş, ayak parmakları heyecanla kıpırdanıyordu. İri gözleri, içlerinde sakladığı yıldızlarla ilk andan ışıl ışıldı. Odadaki sessizlik, bebek ağlamasının gelişiyle tatlı bir melodiye büründü.

Anne, ruhuna sığmayan bir sevinçle bebeğini kucağına aldı. Bakışları, ilk kez güneş gören bir toprak gibi canlanmıştı. Kucağında soluklanan o pembe mucize; evin orta yerinde çiçeklenen bir

bahar dalıydı; taze, hayat dolu ve dünyanın tüm kötülüklerini unutturacak kadar özeldi. Bu minik can, gökyüzünden avuçlarına düşmüş nefes alan bir yıldız parçasıydı sanki.

Hastane odasında zaman yavaşlamıştı. Dışarıdaki rüzgârın sesi, güneşin ışıkları ve bebek ağlamasının uyumu... Hepsi birleşmiş, âdeta bir masalın o unutulmaz ilk cümlesini yazıyordu.

Minik kızın başında tek bir saç teli bile yoktu, ipekten bir küre saflığında parlıyordu teni. Anne buna önce şaşırdı, sonra yüzüne yumuşacık bir gülümseme yayıldı.

"Olsun," dedi fısıldayarak, "her tomurcuğun bir zamanı vardır; o da vakti gelince filizlenir." Oysa anne, bebeği dünyaya gelmeden önce ne çok hayal kurmuştu. Çekmecesini süsleyen renk renk tokalar, pırıltılı taçlar ve uçuşan kurdeleler gün sayıyordu. Hepsini büyük bir özenle seçmiş; her birine ayrı bir gün, ayrı bir neşe yüklemişti. Demek ki o çekmece; hayal edilen güzel günlerin süsleriyle birlikte, gelmesi beklenen o vaktin sabrını da saklayacaktı.

Bu pembe kızın adı Peri'ydi. İsmi, ona biçilmiş bir kaftandı; zira kendisi masallardan süzülen Nil kadar berrak, bir peri kızı kadar duru ve büyüleyiciydi.

Takvimden yapraklar döküldü, aylar mevsimleri kovaladı... Fakat Peri'nin saçları, derin uykusundan bir türlü uyanmıyor, gün yüzüne çıkmıyordu. Annesi her sabah onu şefkatle kucağına alıyor, o ipekten farksız başını okşarken neşeyle sesleniyordu:

"Haydi bakalım küçük uykucular, uyanma vakti! Gösterin kendinizi!"

Ne var ki Peri'nin başı, tüm bu çağrılara rağmen ay ışığının pürüzsüzlüğünü yansıtarak parlamaya devam ediyordu.

Yine de anne yüreği, kurduğu o renkli rüyayı bir kenara bırakamıyordu. Peri'nin başını her sevdiğinde ellerinde o hayalindeki yumuşacık saçların sıcaklığını hissediyordu. Tenine dolanan kadifemsi bir yelenin varlığını duyumsayarak parmaklarını gezdiriyor, görünmez tellere en süslü tokaları özenle iliştiriyordu.

Her gece, yıldızlar odaya süzüldüğünde avuçlarını göğe açıyor ve aynı içten dileği fısıldıyordu:

"Allah'ım, kızımın saçları gürleşsin; toprağa düşen yağmurun bereketiyle yeşersin, yaşamın canlılığını taşısın, rüzgâra göğüs gerecek bir güçle sarmalansın. Her gün o sırmaları ellerimle öreyim; her bir örgüyü şarkılarla, buselerle ve ilmek ilmek umutla dokuyayım. Sonra onun o yıldız gözlerine bakıp diyeyim: Bak güzel kızım; her bir altın telin içinde bir şarkı gizli, her düğümünde bir buse, her

kıvrımında sonsuz bir sevgi var... Ben sadece saçlarını değil, kalbimin en güzel tınılarını da ördüm o tellere."

Annenin dudaklarından dökülen bu dualar, Peri'nin beşiği başında yankılanan neşeli bir ezgi ve onu koruyan bir tılsım gibiydi; ancak hayat, bazen en güzel melodileri bile uzun sessizliklerle sınardı.

İki yıl boyunca Peri'nin başı, üzerinden kış geçmemiş bir yeryüzüne dönüşmüştü; dilsiz ve çıplaktı, tek bir saç teli bile kendini göstermedi. Saçlar çıkmadıkça annesinin merakı yerini derin, sessiz ve biraz da karanlık bir takıntıya bırakıyordu. Çünkü onların ailesinde saç, bir dış görünüşün ötesinde; nesilden nesile devredilen bir asalet mührü, bir varoluş biçimiydi.

Yıllanmış aile albümlerinin sayfaları çevrildiğinde büyükannelerin omuzlarından sel olup taşan gür dalgalar, teyzelerin gün ışığını hapseden parlak örgüleri ve eski kuşak kadınların bellerine kadar inen simsiyah, ipeksi saçları her karede âdeta birer gurur simgesi olarak parlıyordu. O fotoğraflardaki kadınlar, saçlarını başlarının üzerinde birer taç gibi mağrur bir edayla taşıyorlardı.

Anne bu görkemli ve parıltılı zincirin en zayıf halkasıydı. Kendi saçları ömrü boyunca fotoğraflardaki o fırtınalara kafa tutacak güçte, bakışları üzerine çekecek canlılıkta olmamıştı. Aynaların